

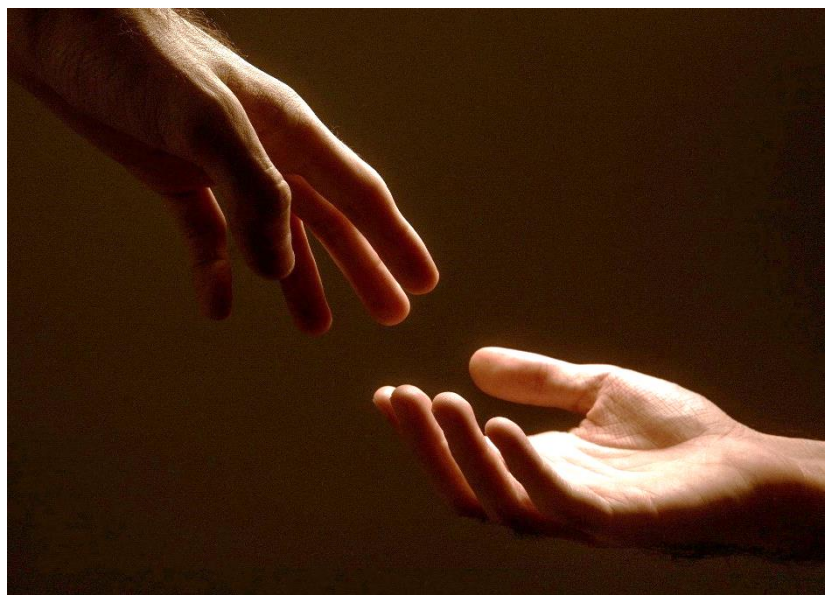

Élő kapcsolatban Istennel és egymással

4. tábla

„Úgy lesz az én igém is, mely számból kijön: nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem megteszi, amit akarok, és véghezviszi, amiért küldtem.” (Iz 55,11)

Az ember és Isten kapcsolata párhuzamba állítható a házastársak sokrétű kommunikációjával. Ahhoz, hogy élő és termékeny legyen, mindkét fél jelenléte és szeretete szükséges. Ha csak szentáldozáshoz járulok, de nem imádkozom, nem beszélgetek Istennel őszintén, akkor az Isten-kapcsolatom olyan üres lesz, mint a házasság beszélgetések nélkül. Törekszünk tehát arra – bármilyen élethelyzetben vagyunk is –, hogy élő kapcsolatban legyünk Istennel és egymással. *Sose nőjön fű az Úrhoz és egymáshoz vezető ösvényen!* Ahogy társunknak, úgy Istennek is elmondjuk, mi foglalkoztat minket, mire vágyunk, mitől félünk, mit kérünk, miért adunk hálát, mi miatt aggódunk, milyen problémákra keressük a választ. Megkérdezzük, hogy mit javasol, mit tanácsol, mit akar mondani. A válaszát befogadjuk, meghallgatjuk. Gyakran csak örülünk a jelenlétének: szavak nélkül, gyengéden jelen vagyunk egymás számára. Isten velünk van és jelen van a házasság szentségében. Amikor a házastársunkkal szóval, tekintettel, gondolatban vagy testi jelenléttel, érintéssel kapcsolatban vagyunk, akkor ez imádságos találkozás: ilyenkor Istenhez is fordulunk és Istennel is megéljük a kapcsolatunk bensőségességét.

Az Istennel való kapcsolatnak is több módja lehet, ahogy a házastársunkkal való kommunikációnak is:

szóbeli imádság - elmélyült beszélgetés;

szentségimádás - örömforrássá válunk egymás számára;

meditáció – meghallgatás - odahallgatás, minőségi idő ajándékozása;

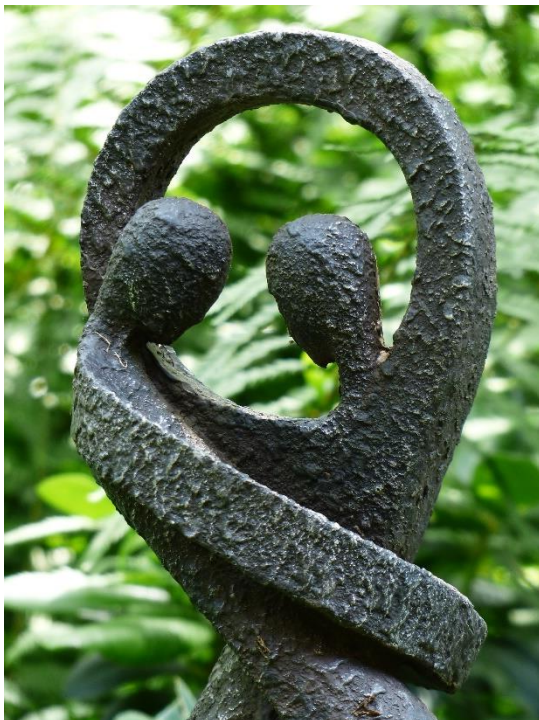
kontempláció - elidőzés egymásnál;

dicsőítés - gyönyörködés a másikban, dicséret;

szentáldozás - egyesülés, intim találkozás.

„Amikor leülünk tudatosan egymással beszélgetni, akkor - a házasság szentsége által – Jézus köztünk van! Ezek a mi „Tábor-hegyi” alkalmaink. Új fényben láthatjuk egymást, az Atya fényében: csak szemléljük, csak hallgatjuk a másikat. Nem védekezünk, magyarázkodunk, csak szemléljük, befogadjuk. Ahogyan ezt az Oltáriszentség imádásakor is tesszük”¹

„Isten szavát meghallani, ez a legértékesebb dolog a számunkra; mégpedig mindenütt Istent hallani, mindenből Őt kihallani. Ő szól hozzánk! Ki kell hallanom Isten szavát az emberszívekből. Mindenből, ami odakint történik, Őt hallhatom meg. Ha meghallottam Őt az apostolok leveleiből, az evangéliumból és a prédikációból, akkor nem lehetek nagyothalló napközben. Hallanom kell, hogy mi történik az otthonunkban, vagy mi megy végbe bensőmben.”²

Két fülünk és egy szájunk van: az odahallgatás, meghallgatás, megértés művészeivé kell válnunk. Találó az indián mondás: Hallgass, különben a nyelved süketté tesz! Miként VI. Pál pápa írta: „Sokszor, amikor az ember az Oltáriszentség előtt időzik, megtalálja a választ az őt foglalkoztató kérdésekre.”³

Neked ajándékozom magam, elfogadlak téged. Ezért nagyon fontos, hogy a kölcsönös, személyes odaadás lelkesége hasson át mindent. Éreztetem a társammal, hogy „te értékes vagy nekem”, és ezt meg is mondom neki. Hagyom, hogy ezt a társam is megmondja nekem. Hosszasan elidőzünk egymás kölcsönös nagyra értékelésében. Tehát a kettőnk egész közössége készíti elő a házastársi együttlétet. A lelki egymáshoz kötődés megtalálja kifejeződését.”⁴

¹ Tilmann Beller atya előadása az I. szöv.évfolyamnak 1998 jan.10.

² Részlet Josef Kentenich előadásából a Schönstatti Mária-nővérek számára, Schönstatt, 1930.aug.26. Megjelent: In seiner Liebe bleiben. Ausgewählte Texte zur Eucharistie von Josef Kentenich. Peter Wolf (Hrsg.) Patris Verlag, Vallendar-Schönstatt, 2005. 130-132.o. Fordította: Csermák Kálmán

³ Boldog VI.Pál pápa, Eucharisztia, 10.

⁴ (in.: A családi élet küldetés és munka. Családakadémia – Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2002.231-235.o)

Szent Pál nagyon jól érzékeli a férfi-női különbséget „Szeresse mindegyikötök a feleségét, mint önmagát, az asszonyok meg tiszteljék férjüket.”^(Ef 5,33) Elsősorban azt tanácsolja nekünk, amit nehezebben teszünk meg. Tilmann atyától gyakran hallottuk: „Egy nő szeretné hangosan kimondva hallani, hogy ő szép és értékes a férje számára. Egy férfi jobban átéli a lelki közelséget az együtt gondolkodásban, együtt cselekvésben, ha megéli, hogy a felesége tiszteli, nagynak látja őt.”

Nemcsak szavakkal lehetünk élő kapcsolatban. Gondoljunk egy szép táncre: azonos ritmusra összhangban együtt mozgunk. Szavak nélkül figyelünk egymásra. Vagy egy csendes séta, biciklizés, akár egy tollas játszma: egymásnak passzolunk nagy erővel, fűgén. A magas labdát – a szabályokat betartva - egészen bátran, szó nélkül lecsaphatjuk.

A szentáldozás a találkozás csúcspontja, az egyesülés Istennel, miként a testi egyesülés a házasesletben. Mindkettő Isten és ember szentségben való találkozása, egyesülése.

Isten Igéje termékenyvé válik bennem és bennünk. Odafigyelek a szóra, és befogadom az Igét: nagy nyitottsággal és vágyakozva figyelek a társamra, aki által Isten szól hozzám.

Kérdés a házastársi beszélgetéshez:

Mikor éreztem, hogy házastársam Isten üzenetének közvetítője?

Van olyan élményünk, amikor az együttlétünk, a találkozásunk imádsággá vált?

Milyen területen fejlődhetne a kapcsolatunk Istennel?

